

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **Z. R.**

skazanego z art. 200 § 1 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 grudnia 2012 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 14 września 2012 r.,

o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem odmówiono przywrócenia terminu do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 14 grudnia 2011 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 22 lutego 2009 r., stwierdzając, że skazany nie wykazał aby niedotrzymanie terminu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany podnosząc, że był przekonany o tym, iż dalszych czynności związanych „ze sprawą kasacyjną” dopełni jego dotychczasowy obrońca z urzędu. Nie wiedział, że nie może on wnieść kasacji. Dopiero po upływie terminu do złożenia kasacji dowiedział się także o tym,

że powinien w tym celu ponownie złożyć wnioski o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Domagał się przywrócenia terminu do wniesienia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego jest bezzasadne.

Skarżący nie przedstawił żadnej okoliczności, która uzasadniałaby zakwestionowanie zaskarżonego postanowienia.

Możliwość przywrócenia skazanemu terminu zawitego do wniesienia kasacji zaistniałaby wówczas, gdyby wykazał on, iż uchybił powyższemu terminowi z przyczyn od niego niezależnych i wniósł kasację, sporządzoną i podpisaną przez adwokata, w terminie 7 dni od ustania przeszkody.

W realiach przedmiotowej sprawy za taką przyczynę nie można uznać braku wiedzy skazanego co do sposobu i terminu wniesienia kasacji. Zauważyć bowiem należy, że otrzymał on stosowne pouczenie od sądu odwoławczego. Zawierało ono szczegółowe informacje co skazany powinien uczynić w celu wywiedzenia skargi kasacyjnej. Treść tych pouczeń była dlań niewątpliwie zrozumiała, skoro na niedostatek wiedzy w tym przedmiocie nie skarżył się on we wniosku o przywrócenie terminu, wskazując wtedy na brak przekazania mu przesyłki zawierającej uzasadnienie wyroku przez osobę, która ją odebrała.

Dlatego na akceptację zasługuje stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, że nie zaistniały przesłanki pozwalające na uwzględnienie wniosku o przywrócenie terminu zawitego, określone w art. 126 § 1 k.p.k.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.